

Μέσα σ'ένα τέτοιο κλίμα διάχυτης κοινωνικής ρευστότητας και υπό την ενεδρεύουσα απειλή της κοινωνικής έκρηξης, η πρόσφατη κυβέρνηση συνεργασίας Ν.Δ.-ΠΑ.ΣΟ.Κ.-Α.Α.Ο.Σ. επιτελώνοντας το βραχύβιο έργο της, φαίνεται ότι πλέον δε μπορεί να διαχειριστεί τους κλυδωνισμούς του σάπιου οικονομικο-πολιτικού συστήματος. Η προκήρυξη των εθνικών εκλογών αμέσως μετά την πλήρη νομοθετική νομιμοποίηση των «έκτακτων μέτρων» αναδεικνύει την αδυναμία τους να διαχειριστούν την κοινωνική οργή και αγανάκτηση, την κοινωνική απονομιμοποίηση των επιλογών τους. Το πολιτικό σύστημα αναζητά με αγωνία έστω και την *minimum* κοινωνική επανανομιμοποίηση ενώ μεθοδεύει, χρονικά και πολιτικά, την κάμψη των κοινωνικών αντιστάσεων εν όψει της «νέας αναμέτρησης», με αφορμή τη ψήφιση νέων μέτρων τον Ιούνιο.

Τώρα, όσο ποτέ άλλοτε, η δημοκρατία ψάχνει συνενόχους στα αδιέξοδά της. Από την «κυβερνητική αστάθεια» και τις κυβερνήσεις συνεργασίας μέχρι την «αντιμνημονιακή ψήφο» και την δαιμονοποίηση της αποχής, σύσσωμο το πολιτικό σύστημα και οι λακέδες του αναζητούν έστω και ευκαιριακά την ενεργητική συμμετοχή του «εκλογικού σώματος» όχι τόσο στους κομματικούς διαξιφισμούς, παρά στην διάχυση και το μοίρασμα της κοινωνικής συνενοχής στα αδιέξοδα που βιώνει το ίδιο. Στα ψηφοδέλτια τους, λοιπόν, παρελαύνει σειρά επίδοξων σωτήρων και υποστηρικτών της μυσαρής αστικής δημοκρατίας. Από τη μια, οι «μνημονιακοί» τεχνοκράτες, τραπεζίτες, φιλελεύθεροι, φασίστες και πατριώτες, που συνηγορούν ανερευθρίαστα στην «αναγκαία λύση» του μνημονίου και από την άλλη, οι «αντιμνημονιακοί» επικριτές του, γνήσιοι εθνικοί, εργατικοί ή λαϊκοί σωτήρες, που σηκώνουν την παντιέρα του πανεθνικού ή παλλαϊκού ξεσηκωμού εναντίον του. Παρά τις επιμέρους διαφοροποιήσεις, που λίγο μας ενδιαφέρουν και αφορούν όσους με αγωνία ψάχνουν κάποιον να τους σώσει, δεν μπορούν να μας διαφύγουν τα θεμελιώδη κοινά τους: η νομιμοποίηση του σύγχρονου ολοκληρωτισμού μέσα από το προσωπείο της αστικής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας, ο «δημοκρατικός» σεβασμός στην αστική νομιμότητα, η ενίσχυση του εθνικού κορμού μέσα από την επίκληση της εθνικής επιβίωσης και σωτηρίας, η υπόσχεση της ανάπτυξης ως προοπτικής διεξόδου από την κρίση και, βεβαίως-βεβαίως, η ευλαβική τήρηση της κοινωνικής-ταξικής ειρήνευσης.

Σημείο σύγκλισης των δύο αντιτιθέμενων, κατά τ' άλλα, πολιτικών στρατοπέδων που υπόσχεται την πολυπόθητη εθνική σωτηρία αποτελεί η γνωστή και πολυμασημένη καραμέλα της ανάπτυξης. Και πως θα επιτευχθεί αυτή; Στον σχεδιασμό τους ανήκει ο εκσυγχρονισμός δικτύων και υποδομών βιομηχανικών περιοχών για να βελτιωθεί, καθώς λένε, το επιχειρηματικό περιβάλλον και να έρθουν νέες επενδύσεις, ενώ παράλληλα υπόσχονται μεγάλα

αναπτυξιακά έργα που θα ενισχύσουν σημαντικούς τομείς της ελληνικής οικονομίας: εμπόριο, τουρισμός, ενέργεια. Για τον τελευταίο αυτό δε τομέα, και πάντα στο όνομα της πράσινης ανάπτυξης, ιδιαίτερη έμφαση δίνεται στις επενδύσεις για την παραγωγή ενέργειας από ανανεώσιμες πηγές, καθώς και στο γερό χαρτί της ανακύκλωσης, ενώ ταυτόχρονα χωροθετούν δεκάδες πετρελαιοπηγές μέσα στο Αιγαίο και Ιόνιο πέλαγος! Όπως πάντα, έτσι και τώρα, είναι σαφές ότι οι οδοστρωτήρες της ανάπτυξης θα περάσουν πάνω από την λεηλασία της φύσης.

Σειρά έχει η αναδιάρθρωση και «εξυγίανση» του δημόσιου τομέα με σκοπό την εξοικονόμηση πόρων για την απαλλαγή από το δυσβάσταχτο κόστος. Όλον αυτόν τον καιρό παρατηρούμε μια μεθοδευμένη υποβάθμιση και απαξίωση του τομέα αυτού, προκειμένου να προλειανθεί το έδαφος για την ιδιωτικοποίησή του. Ουσιαστικό απότοκο της αναδιάρθρωσης αυτής είναι η πλήρης κατάργηση οποιουδήποτε ίχνους κράτους πρόνοιας. Ο πλήρης αποκλεισμός μεγάλων κοινωνικών στρωμάτων ή η οικονομικά δυσβάσταχτη πρόσβαση που επιβάλλεται στις πάλαι ποτέ «δημόσιες υπηρεσίες και αγαθά» είναι η αναμενόμενη επωδός των προωθούμενων ιδιωτικοποιήσεων, εξυγιάνσεων ή αναδιρθρώσεων στους τομείς της υγείας, της εκπαίδευσης, των μεταφορών και της ενέργειας. Είναι σαφές ότι το αυξημένο κόστος πρόσβασης σ' αυτά είναι ανάλογο των κερδών τα οποία θα αποκομίσουν τα εγχώρια ή ξένα κεφάλαια που θα «επενδύσουν» στους αντίστοιχους τομείς.

Ακόμη πιο ονειρική ακούγεται η ανάπλαση των μεγάλων αστικών κέντρων που θα «δημιουργήσει νέες θέσεις εργασίας», «θα εξουδετερώσει την υγειονομική βόμβα των μεταναστών» και «θα τα καταστήσει πόλο έλξης των διστακτικών, έως τώρα, τουριστών». Αυτό που λησμονούν, ωστόσο, να αναφέρουν είναι ότι οι μεγαλεπίβολες αυτές ορέξεις τους θα περάσουν πάνω από τη λεηλασία της φύσης, την πλήρη αφαιμάξη κάθε φυσικού πόρου και την υποτίμηση της εργατικής μας δύναμης. Όσο για την περίφημη ανάπτυξη, ποιος δεν έχει ακούσει για τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, που θα στοιβάζονται υπό άθλιες και αβίωτες συνθήκες χιλιάδες κατατρεγμένες ζωές αλλά και για την ενίσχυση της αστυνομικής παρουσίας που θα εγγυάται με την πυγμή των γκλομπ και των χιλιάδων δακρυγόνων την ασφάλεια του κάθε φιλήσυχου πολίτη και τρομοκρατημένου τουρίστα.

Κι όμως, ο δρόμος για την «εθνική ανάπτυξη» δεν είναι στρωμένος με ροδοπέταλα. Η ανασύνταξη του καθεστώτος μέσα από την υπόσχεση της ανάπτυξης προϋποθέτει την πάταξη κάθε αντιστεκόμενου-αγωνιζόμενου κομματιού της κοινωνίας. Ουσιαστικά, πρόκειται για τη μοναδική λειτουργία που έχει απομείνει στα χέρια ενός κράτους-επιβολέα όπου το